

Et Øjeblik efter sad Karsten hos hende i Sofaen og tog hendes Haand.

„Har du kendt Mage til Vejr! Vorherre ryster ordenlig sin Vinterdyne! — Men kære, har du ikke set, at det sner?“ sagde han, da Jytte vendte sig mod Vinduet.

„Hvad har den naadige Frue været saa optaget af?“

„Aa, jeg har siddet og døset lidt.“

„Du er saa kold om Hænderne.“

„Ja, jeg er kommen til at fryse, tror jeg. Men vi skal snart faa Varme.“

Hun gik hen til Kakkelovnen, og saasnat hun vendte Ryggen til, fløj Karstens Øjne mistænksomt rundt i Stuen.

Ved Middagsbordet talte han om, at det nu var paa Tide, de kom deres Borgerpligter i Hu og gjorde et Par Middagsselskaber. Det kunde ellers se ud, som om de ganske vilde begrave sig i Hjemmelivets Hygge.

„Hvem har du saa tænkt at invitere?“ spurgte Jytte.

„Først og fremmest din Mor naturligvis.“

„Og hvem ellers?“

„Din Fætter — Professoren.“

„Og saa?“

„Lad mig se ... Bjerreby f. Eks.“

Jytte saae overrasket op. Hun vidste, at Karsten ikke kunde udstaa det Menneske, der vistnok engang var kommen ham paatværs i Hanedansen om en Kvinde. Men i det samme huskede hun paa, at Bjerreby var den egenlige Ophavsmand til Enslev-Billedet og sad i Dommerkomiteen.